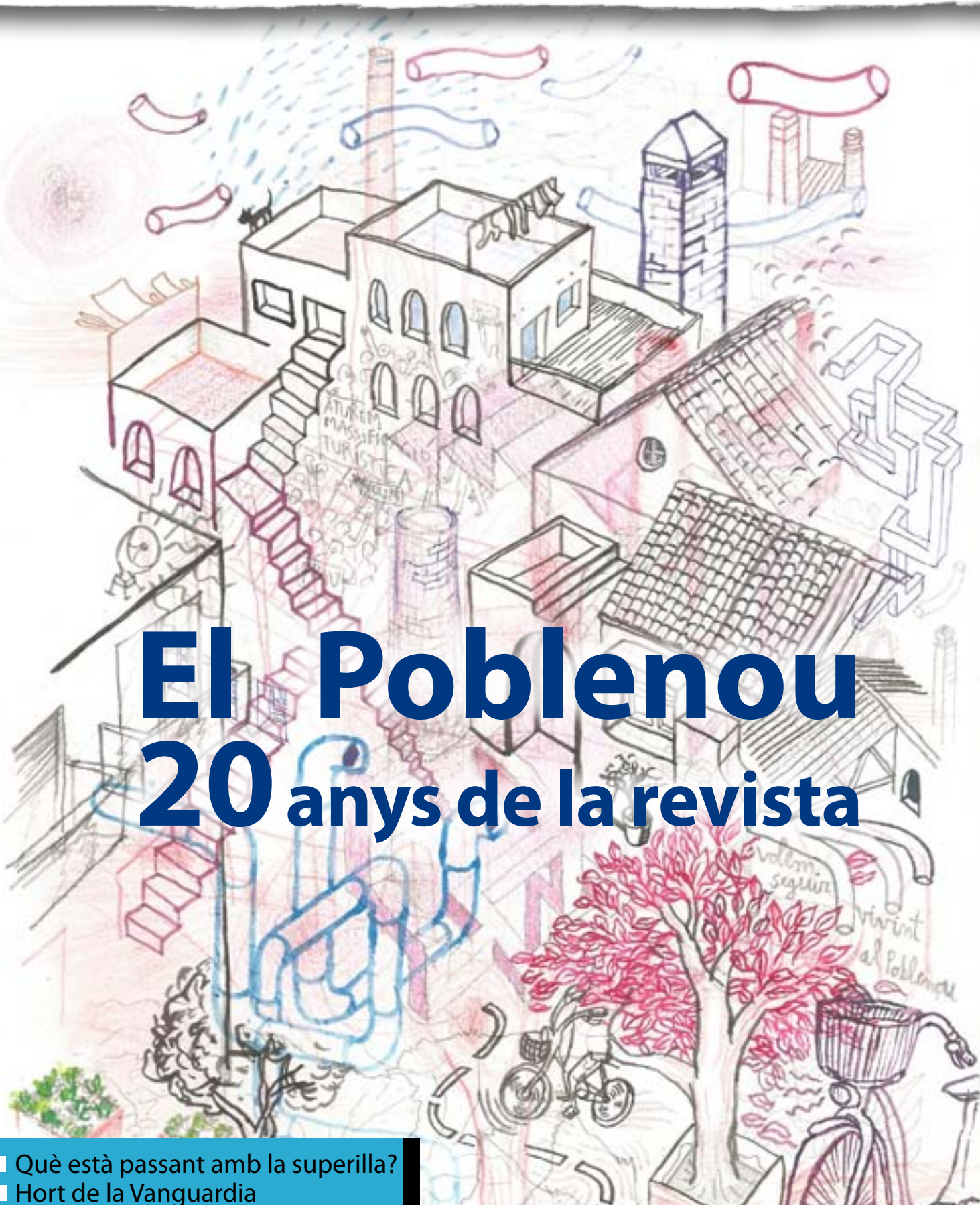

El Poblenou 20 anys de la revista

- Què està passant amb la superilla?
- Hort de la Vanguardia
- Especial 20 anys
- Turisme

ÍNDEX

EDITORIALS.....	3
Retornar la ciutat a la gent La revista <i>El Poblenou</i> fa 20 anys	
EN PORTADA	4
Superilla busca vianants Què està passant amb la superilla? Bienvenidas a La Vanguardia El turisme, un problema? Important? Real? Solucionable? Guerrilla Poblenovina Quan els interessos econòmics prevalen per damunt dels de les persones	
Districlima subministrarà energia eficient a l'Hospital del Mar.....	12
20 ANYS.....	13
El Poblenou, 20 anys d'evolució de premsa veïnal Vint anys de la revista <i>El Poblenou</i> "Quantes coses podem saber ara que han passat als barris gràcies als seus butlletins!" Felicitats!	
PAS A NIVELL.....	21
Foc i rauxa Can Ricart i el patrimoni industrial de Barcelona	
ACCIÓ VEÏNAL.....	22
Parelles Lingüístiques L'institut Maria Espinalt i l'escola Nova Llacuna comencen les classes en barracons Refugiats i migracions	
PAISATGES HUMANS.....	26
Els Tupolevs	
ENTITATS / EMPRESES.....	28
Robots made in Poblenou	
VIDA DE BARRI.....	30
La Beckett ja és aquí Jesucrist Superstar Postmortem La mà del temps ConnectHort Recordem Jordi Canela / Francisco Luque	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: CP:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

 IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.94
 Desembre 2016

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Ernest Alòs, Joan Marc Batlle, Gemma Canela, Guerrilla Poblenovina, Sílvia Casorran, M. Antònia Casulleras, Catherine, Núria Falcó, Rodolfo del Hoyo, Anna Lluís, Joan Carles Luque, ConnectHort, Huerta la Vanguardia, Gerard Maldonado, Pere Mariné, Montse Milà, Andrés Naya, Alicia Nicolàs, Amador Pisabarro, Patricia Pujante, David Serrano i García, Àfrica Ragel

Coordinació: Àfrica Ragel

Fotografies: Salva Clarós, Pepe Molina, Montse Milà, Guerrilla Poblenovina, Patricia Pujante, Apropem-nos, Josep Pascual Villegas, Enric Casanovas Masdeu, Bernat Casero, ConnectHort, Joan Carles Luque

Portada: Joan-Marc (Llapispanc)

Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 4.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Retornar la ciutat a la gent

Pot cridar l'atenció que al barri hi confluïxin un bon nombre dels debats ciutadans: la massificació turística, l'ordenança de les terrasses, les superilles, el trànsit, el *botellón*, el preu de l'habitatge, la gentrificació... No ha de sorprendre que al Poblenou hi passi de tot i més, perquè és precisament en aquest barri en construcció permanent on, a més de les preguntes, hi ha també les respostes per al futur de la ciutat.

Barcelona viu un moment de forta transformació d'acord amb el clima de canvi polític. L'aparició de noves formacions i diferents majories, no només a la ciutat sinó també als governs del país i de l'Estat, neix d'un clima d'indignació generalitzada, present als carrers, per la desigualtat, l'empobriment, la corrupció i la destrucció generalitzada del patrimoni natural, cultural i econòmic de la comunitat. I el Poblenou és un destacament avançat en les solucions i les respostes per a una nova ciutat i un nou país que vol renéixer de les

cendres d'un model que ja no és possible perquè està fregant els límits de la convivència impossible.

Construir avui la ciutat vol dir retornar a la gent l'espai que ocupen ara massivament els vehicles, netejar i refredar l'aire que respirem i recuperar una biodiversitat malmesa. Proveir habitatge i crear llocs de treball per als joves. I redefinir les normes d'ús de l'espai públic perquè la convivència sigui possible. Alguns dels debats en curs com el de la mobilitat sostenible, en concret la proposta de superilles; o el Pla Especial Urbanístic d'allotjaments turístics per a limitar places hoteleres i pisos turístics irregulars; o la regulació dels lloguers per evitar l'abús i la gentrificació; o la regulació (no eliminació) de les terrasses d'establiments de restauració, estan a la palestra i són motiu d'encesa discussió i confrontació social. Senyal que el cavi està en marxa i les alternatives a l'abast dels ciutadans.

La Junta de l'AVVP

La revista *El Poblenou* fa 20 anys

El setembre passat es va complir el vintè aniversari de la publicació de la revista de barri *El Poblenou* que edita l'Associació de Veïns. Els 95 números (incloent el número zero inicial) donen compte d'un esforç editorial sense interrupcions durant els darrers vint anys. En aquest nú-

mero trobareu unes pàgines especials dedicades a la commemoració, que és motiu de satisfacció per a nosaltres perquè ens disposem a continuar amb imaginació i esforç renovat per afrontar els vint anys vinents.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Superilla busca vianants

Fa anys que esperem que s'endegui el projecte de les superilles que ens va explicar ja fa temps Salvador Rueda com el concepte clau del pla de mobilitat de Barcelona, una gran proposta per aconseguir que els barris siguin més barris, que els carrers deixin de ser l'espai per als cotxes i que es pugui de nou conquistar llocs per a les persones que hi viuen o hi treballen.

Nosaltres treballem al barri, a un parell de carrers de la superilla, ens movem pel barri caminant o en bici i dona bo, quan ens hi acostem, la tranquil·litat que s'hi respira. No hi ha soroll!

Però potser ens agradaria sentir el xivarri del veïnat, fent xerameca en grups de dos o tres, amb els més grans passant el temps guaitant, o les corredisses de la canalla. El veïns encara no s'han fet els amos dels nous espais.

De moment, més aviat respirem una sèrie de prohibicions (per als vehicles, és clar), per això hi ha tants veïns molestos. No és fàcil canviar els còmodes hàbits dels conductors, que ara per ara, es poden esplaïar en els taulells d'intercanvi d'opinions que s'han muntat al mig del carrer.

Però cal que la fesomia de l'espai guanyat al trànsit es dediqui a activitats que fins ara no hi tenien lloc, ja que tampoc no hi cabien. A partir d'ara cal que hi creixin les activitats que els veïns necessiten, i que hi hagi empresaris que hi vegin tot el potencial de serveis que s'hi poden donar per als que hi viuen i per als que hi treballen.

Es pot impulsar un nou comerç actiu, amb productes per al dia a dia, d'alimentació, de reparació, d'activitats esportives, de botigues de roba, de telefonia, quasi no hi ha ni bars ni restaurants, ni botigues de xinesos. Que hi hagi espais on la canalla jugui després de l'escola, i també per als joves: unes pistes de patinar o skate magnífiques, i on la resta dels veïns es puguin trobar tot passejant el gos, o anant a comprar, i que ens arribem a conèixer per poder-nos saludar pel nom i preguntar per la família.

Avui hi ha unes pintades a terra amb tot d'anelles de colors que dibuixen en dues dimensions el que s'espera que amb el temps esdevingui una realitat tridimensional. No sols de carrers sense cotxes, sinó amb persones que hi trobin un bon lloc per deixar de passar-hi de pressa i poder gaudir del temps sense haver de mirar tan sovint el rellotge del mòbil.

Anna Lluís

Símbiosy del carrer Ramon Turró

Des de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou sempre ens hem manifestat a favor d'una mobilitat sostenible en una ciutat per a les persones i amb una millor qualitat de l'aire. L'AVV és part activa de la Comissió de Mobilitat del barri, de la Taula Eix Pere IV, de la Comissió per Glòries i del procés participatiu Fem Rambla, entre altres. Des d'aquestes plataformes hem treballat conjuntament amb entitats del barri i amb veïns i veïnes, amb diversos objectius: aconseguir un metro accessible, reclamar el tramvia per tota la Diagonal, aconseguir que les Glòries siguin ciutat i no un nus viari, debatre i demanar l'àrea verda, reclamar més carrils bici, pacificar l'eix Pere IV, conquerir més espai per a les persones a la Rambla, etc.

El 5 de setembre passat es va implantar la primera superilla en trama Eixample, al nostre barri, i ha generat un debat veïnal important. Recordem que el Poblenou ja ha tingut des de fa dècades aquest rol de barri 'experimental'. Des dels canvis amb les Olimpíades passant pels experiments a les Glòries i amb tot el desenvolupament del 22@. I és que, no ho oblidem, el Poblenou era conegut com el Manchester català, ja que era el gran motor industrial de Catalunya, i aconseguir treure les activitats industrials de la ciutat és un procés lent i profund.

Però la ciutat evoluciona, i el barri del Poblenou comença a recuperar aquesta trama ortogonal prevista per Ildefons Cerdà. Es tanquen fàbriques, s'obren carrers, es creen nous habitatges, nous equipaments i nous usos econòmics. A més a més, la proximitat del barri al mar i al centre de la ciutat, juntament amb una menor densitat urbana que l'habitual a la majoria dels barris de la ciutat, sumen un atractiu que provoca també importants canvis en la configuració veïnal. Per mirar de minvar la gentrificació, des de l'Associació de Veïns lluitem per tal que el pla 22@ (que enteníem inicialment com una agressió al barri) con-

Què està passant amb la superilla?

templi la construcció de 4.000 pisos de protecció oficial (la meitat encara per construir), molts dels quals acaben sent per a la mateixa gent del barri que no podia accedir a un pis de renda lliure.

Tots aquests antecedents ens porten a entendre que el Poblenou ha estat, però encara segueix sent, un barri en transformació. El procés de pacificació de l'eix Pere IV, iniciat a mitjan mes de maig després d'un llarg procés de participació veïnal, comporta canvis en el trànsit passant per altres vies del barri, com poden ser els carrers Tànger i Pallars. Però això no ve de nou, els canvis en la jerarquia viària ja els podreu trobar, per exemple, en el Pla Especial d'Infraestructures (PEI) del 22@, de l'any 2000.

La zona de la superilla pilot (compresa entre els carrers Tànger, Badajoz, Pallars i Llacuna) ha estat també en contínua transformació. Recordareu els constants canvis de sentit dels darrers anys en els carrers Llacuna, Roc Boronat i Ciutat de Granada. Llacuna

ara connecta de forma directa la ronda litoral amb la Gran Via. Tànger ara connecta de forma directa, seguint una línia recta, el barri amb el centre de la ciutat. També el carrer Badajoz ha patit un gran canvi amb l'obertura de la connexió a les Glòries. Amb això volem dir que hi ha un munt d'actuacions en el territori que afecten la forma de moure'ns en vehicle motoritzat. Però aquestes actuacions no són noves ni apareixen amb la superilla el 5 de setembre. Es tracta de processos de transformació urbanística global del barri i el seu veïnat ha d'entendre que continua vivint en un espai en transformació. Alguns canvis agraden més, altres canvis agraden menys.

En aquest procés de la superilla s'han ajuntat diverses formes d'entendre la ciutat. D'una banda, aquells que veuen els canvis com una 'agressió'. I és que els canvis, a priori, no agraden. Sovint es tracta de veïns del barri de sempre, que pensen que ja viuen bé i que no volen que el Poblenou canviï. D'altra banda,

també han aparegut veïns arribats al barri gràcies als canvis projectats en el PEI però que sembla que ara no volen que la transformació urbanística segueixi. Es van comprar un pis quan el seu carrer absorbia molt poc trànsit i ara que la via es transforma en eix bàsic (amb càrregues però que no arriben al 50% de la majoria de vies de l'Eixample) protesten. I tothom protesta, i crida. I es protesta des de la indignació. Des de l'AVV entenem que la pèrdua de qualitat de vida per a determinades persones pugui indignar, però el que no entenem de cap de les maneres són les formes amb què s'ha materialitzat aquesta indignació. Sentim-nos lliures per expressar-nos, només faltaria, però sense faltar al respecte i sense aportar determinades insinuacions que no tenen cap altre objectiu que crear malestar. El debat és positiu, però si es fa de forma constructiva, amb una voluntat de trobar consensos.

Des de l'AVV, tot just implementada la superilla (7/set) vam fer un comunicat criticant dos aspectes essencials. D'una banda, les mancances evidents en el procés previ de participació del veïnat i de les entitats del barri. De l'altra, la pèrdua d'accessibilitat al transport públic per part del veïnat de la superilla. Els dos temes s'ha estat intentant afrontar-los en les darreres setmanes, i en les properes que vindran. En l'actualitat el procés participatiu està debatent sobre possibles canvis en la mobilitat de la superilla així com sobre els nous usos previstos per a aquest nou espai recuperat per a les persones. Des de l'AVV convidem la ciutadania a participar activament en els canals creats com també a proposar nous canals si no els consideren suficients.

Estarem satisfets si aquest procés ha servit per generar nous debats i nous vincles entre la ciutadania del Poblenou. Tothom qui vulgui treballar per la millora del barri és benvingut a l'Associació!

La Junta de l'AVVP

Bienvenidas a La Vanguardia, el espacio donde el Poblenou planta y se planta

Desde finales de 2015 se han desalojado, en el barrio del Poblenou, varios huertos y espacios de interés cultural y social. Lugares que han estado en desuso durante años y que son patrimonio de propietarios que simplemente esperaban el momento oportuno para especular con estos terrenos. Este desolador panorama no es más que el fruto de la gentrificación que está sufriendo el Poblenou, con el objetivo de que se convierta en un barrio de moda. Se está concentrando, ya en estos momentos, una gran cantidad de hoteles y apartamentos turísticos, haciendo que el turismo sea un problema para las vecinas, debido no a las perso-

nas que llegan a Barcelona para disfrutar de unas vacaciones, sino por la gran cantidad de este tipo de alojamientos en nuestro barrio que provoca una masificación insostenible.

Tras asambleas vecinales, donde participaban miembros de los huertos desalojados y otras vecinas que veían la especulación y la gentrificación del barrio como un problema, en junio de este año, se okupó un espacio municipal, antiguo solar de La Vanguardia, en la calle Llacuna con calle Llull. La okupación se realizó a partir de la creación de una plataforma vecinal que se llama *Ens plantem* por la simbología que compor-

taba esta frase en el sentido de “basta ya de especular en el barrio” y “los huertos seguiremos plantando”.

Este espacio, recuperado, es la actual Huerta de la Vanguardia. Esta okupación se realiza como un acto de protesta política ante la especulación brutal que se está realizando en los solares del barrio. La Huerta de la Vanguardia es un espacio para el disfrute comunitario, un lugar de encuentro y transformación de las relaciones humanas en el Poblenou.

Como se ha mencionado anteriormente, el espacio que se okupó es de propiedad municipal. Está calificado

como zona verde, pero lleva más de diez años vallado y abandonado. No había noticias por parte del Ayuntamiento sobre qué proyecto se pensaba para este espacio, en cambio si habían empezado las obras de dos grandes hoteles en el mismo solar, en la zona de propiedad privada.

La subida de los precios del alquiler, la construcción de hoteles de forma indiscriminada, la ocupación del espacio público, como la rambla del Poblenou, por negocios de restauración, tiendas de 24 h, etc., han creado una situación insostenible para las vecinas del barrio. No queremos que nuestro barrio se convierta en un Lloret o un Salou. Nuestra forma de impedirlo es crear alternativas de convivencia distintas al modelo que propone el capitalismo. La legitimidad del uso de los espacios lo dan las personas que viven en él. Para la convivencia es imprescindible tener en cuenta a las personas que viven y usan ese espacio.

En la Huerta La Vanguardia, convergen todo tipo de intereses, proyectos e iniciativas. Tenemos como hilo conductor de nuestra energía y nuestras ganas de cambiar las dinámicas del capital, la huerta. Nos encanta cultivar, llevamos varios años haciéndolo en diferentes solares del barrio. La Vanguardia se convierte así en el octavo huerto autogestionado, esto nos hace ver que hay energía para transformar y vivir de una forma distinta.

En la Huerta La Vanguardia, aprendemos mucho sobre horticultura y sobre otra forma de relacionarnos con la tierra. No solo cultivamos vegetales, sembramos redes interpersonales. En resumen, otra forma de relacionarnos, de darnos apoyo mutuo, de crear una vida diferente al margen del dinero y del poder. Regamos colectivamente el trabajo diario, el desarrollo como individuos, cosechamos riqueza en convivencia, en diversidad y, por supuesto, supone para todas un aprendizaje sin fin.

En la Huerta de La Vanguardia nos organizamos de manera asamblearia y horizontal. La autogestión es nuestra forma de entender la organización del espacio, entre todas decidimos. Lo que puede aportar cada una de nosotras es fundamental para la construcción y el desarrollo del proyecto y de las personas que participan de él.

¡Bienvenidas a La Vanguardia, el espacio donde el Poblenou planta y se planta!

Okupemos espacios en desuso o aquellos a los que pretenden dar un mal uso y OCUPÉMONOS de ellos.

¡Salud y mucha huerta, *gent del Poblenou!*

Huerta La Vanguardia

Fotos Pepe Molina

Recollida
a domicili
d'electrodomèstics
i tota mena
de ferralla

Alencop
COOPERATIVA

936 119 201
www.alencop.coop

SERVEI
GRATUIT

Impulsat per:
Lab
COOP

Amb la col·laboració de:
Ajuntament de
Barcelona

El turisme, un problema? Important? Real? Solucionable?

El dilluns 3 d'octubre el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Gerardo Pisarello, va presentar els resultats de l'Enquesta de Serveis Municipals 2016. Pisarello compareixia acompanyat del director d'Estadística i Estudis d'Opinió, Màrius Boada.

Com no podia ser d'altra manera, el primer problema que percebem els ciutadans i ciutadanes de Barcelona és l'atur i les condicions de treball, tot i que la seqüència indica que ha baixat 12,6 punts des del 2013. I el segon problema és el turisme, amb un 8,1% de persones que ja el consideren el problema més greu de la ciutat, i que a diferència de tota la resta de valoracions dels problemes, aquest ha evolucionat a l'alça de forma exponencial en tan sols 3 anys, en què es valorava amb un 1,2. D'altra banda, va escalant amb força una petició que els ciutadans farien a l'Ajuntament,

la de "Reducir el Turisme/Millorar-ne la Qualitat", amb un 4,1%, quan al 2014 era de tan sols el 0,7%.

A Sant Martí les dades encara són més contundents, un 8,6% (+ 0,5%) pel que fa a manifestar que el problema més greu és el Turisme i 5,4% (+1,3), pel que fa a la demanda de "Reducir el Turisme" (<http://ajuntament.barcelona.cat/ca/informacio-administrativa/registre-enquestes-i-estudis-opinio>). Però si mirem el Poblenou, s'enfila fins al 12,7%, i pel cas de la Vila Olímpica fins al 15,7%, i és ja el problema més greu que perceben els veïns i veïnes del Poblenou: un 9,5% i 8,9%, respectivament, davant del 4,1% de la mitjana de la ciutat que demanen que es redueixi.

La pregunta que sorgeix de manera immediata és: per què està passant, doncs?, i fins a quin punt és una percepció real o induïda per determinats mitjans o col·lectius?

A la revista anterior (93), des de la plataforma EnsPlantem s'exposava la situació de la massificació turística i el conjunt de problemes que comporta per als veïns i veïnes: ambientals, de relació veïnal, de vida de barri empobrida sense comerç de proximitat, de canvi en l'estructura comercial enfocant-la bàsicament al turisme, de sobreocupació d'espais públics de tota mena, des de la Rambla a la platja, i de l'augment del cost de la vida, especialment de l'habitatge.

Parlem avui, específicament, d'aquest darrer problema, un entre altres que queda clar, però molt important.

El Periódico va publicar a final d'octubre un reportatge sobre els preus de venda dels habitatges (<http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/economia/preu-dels-pisos-puja-les-poblacions-barcelona-5579155>). S'hi explica: "Algunes poblacions, com Sant Feliu de Llobregat, acumulen variacions del 14,5% en el tercer trimestre d'aquest any respecte al mateix període del 2015. Els preus a Gavà han pujat el 13,6%, i a Premià de Mar, el 13,7%. Un ritme de creixement similar a mitjà termini pot acabar definint una clara bombolla de preus, ja que moltes poblacions amb poca oferta i alta demanda «ja han recuperat el 80% del valor que l'habitatge tenia abans de la crisi», segons explica Julián Cabanillas, conseller delegat de Servihabitat". Estem ja, segons Julián Cabanillas, al 80% dels preus d'allò que

anomenàvem la bombolla immobiliària, d'allò que dèiem que va ser destructiu, i d'allò que dèiem que no havia de tornar a passar, i està passant, i a Barcelona és més acusat, segons el mateix article per l'escassetat de vivenda disponible, i al Poblenou..., encara més.

Però, i el lloguer, va millor? Doncs tot al contrari. Segons les dades facilitades per *El Diario* de fonts del portal Idealista.com (http://www.eldiario.es/catalunya/plural/barcelona/pressio-turistica-lloguer-Barcelona-historic_0_543845865.html), el preu del metre quadrat de lloguer a Barcelona bat rècords. El preu per metre quadrat a la capital catalana arriba als 16,1 euros. Es tracta del preu més alt assolit a la ciutat; l'anterior marca rècord era del quart trimestre del 2008 (15,1 euros), abans de la crisi immobiliària. I el titular és contundent: "La pressió turística dispara el preu del lloguer a Barcelona fins al màxim històric".

Conclusions: la preocupació ciutadana és més que justificada, és real i és important; allò que la Constitució etiqueta com un dret bàsic, l'habitatge, torna com a finals de la primera dècada del 2000 a situar-se fora de l'abast de la major part dels veïns i veïnes del Poblenou, classes mitja o mitja baixa.

Però el més important de tota aquesta anàlisi és preguntar-se també per les solucions. I hem de ser molt clars, en aquest cas, la "mà invisible del mercat, el progrés, els canvis d'època", no són justificacions i menys encara solucions.

La solució existeix, és i es pot gestionar, és i es pot aturar, és i es pot revertir. Parlem d'algunes mesures, cinc de les més rellevants:

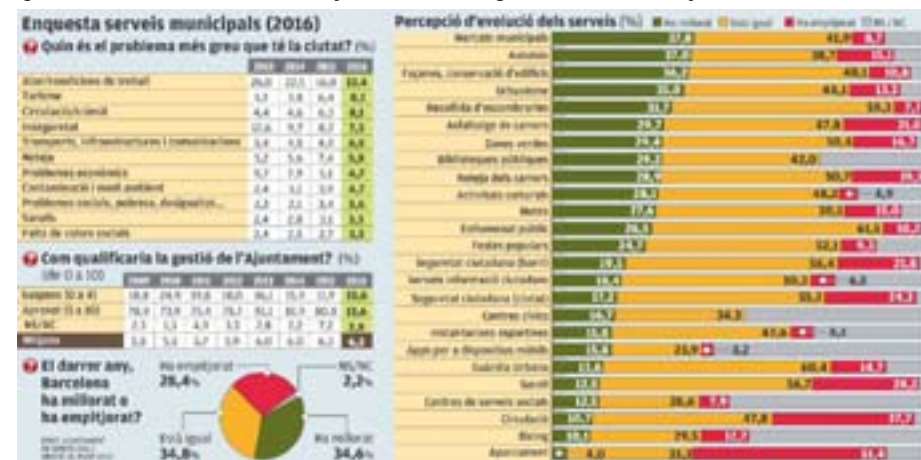
1. Limitar el nombre d'habitatges que es puguin destinar a ús turístic, això vol dir que el PEUAT que s'està tramitant actualment a l'Ajuntament estableixi el Poblenou com a zona 1, on s'aplicaria gradualment una reducció de places, en funció del tancament voluntari d'habitatges. La qual cosa vol dir que la reducció serà molt lenta mentre hi hagi prou demanda, perquè no es tancaran gaires habitatges si se'n pot obtenir un bon rendiment. Han aparegut veus interessades, que diuen que aquesta mesura el que provoca és un increment dels preus de venda d'aquests habitatges que tenen ja llicència turística. És cert, però cal escollir entre que els preus dels pisos turístics siguin més cars, o que ho siguin tots els pisos, també els pocs que podrien quedar a disposició dels veïns i veïnes.
2. Lluita decidida contra els habitatges turístics il·legals. El pla de xoc que va iniciar l'actual govern s'ha de millorar, ampliar i sobretot ser més efectiu, fins a arribar a uns percentatges d'il·legalitat irrisoris, avui es parla de prop del 50% de pisos il·legals vers els legals.
3. Gravar aquest negoci (com es fa amb d'altres de forma específica). Hem explicat i és evident que aquesta

activitat empresarial, que també té aspectes positius, en té de molt negatius per als ciutadans i ciutadanes de les zones més afectades. Un estat de dret, això ho soluciona aplicant impostos, taxes o altres instruments legals de forma que el rendiment, actualment altíssim d'aquesta activitat, es redistribueixi i serveixi per apaivagar els efectes negatius comentats, per exemple, per finançar la construcció de pisos socials.

4. Regular el lloguer, tot i no ser una competència estrictament municipal, hi ha experiències en què via IBI, o altres fórmules, es pot arribar a marcar determinats límits als lloguers, que serviria, com altres fórmules, per minimitzar la pressió alcista de la resta de factors.
5. Incrementar suficientment els habitatges de lloguer públic, i alhora els habitatges destinats a lloguer social. De manera que serveixi de mur de contenció i de vàlvula d'escapament als preus dels habitatges a preu de mercat.

Com es pot veure, tot són mesures que poden aplicar les administracions properes, la municipal i l'autonòmica, només cal que ho vulguin fer. I perquè ho vulguin, cal que la ciutadania de forma massiva els ho deixem ben clar. No hi ha "excuses", es pot fer, els veïns i veïnes ho reclamem, i ho han de fer.

Pere Mariné Jové

(font: <http://www.elpuntavui.cat/territori/article/10-administracions/1009525-el-turisme-segon-problema-mes-greu-pels-barcelonins.html>)

Guerrilla Poblénovina

Algú ens havia fet saber que, últimament, els divendres i dissabtes a la nit per la zona de la Llacuna es respirava un ambient diferent. Ningú no sap per què. Nosaltres, els de la guerrilla, volíem saber-ho. És la nostra feina, el nostre deure. Servir el barri i les seves demandes conflictives. És cert que per les xarxes socials havíem vist denúncies virtuals dels fets que passaven a la confluència dels carrers Pere IV i Badajoz. Així doncs, la Guerrilla Poblénovina ens vam posar en marxa per tal d'organitzar una inspecció als locals d'esbarjo del nucli dels conflictes nocturns. Havíem de passar desapercebuts; no era qüestió de portar barret, ulleres fosques i un diari obert amb dos forats a l'altura dels ulls. No sabíem exactament què ens hi trobaríem ni com es desenvoluparia la nit. Anàvem a cegues. Però això no ens treia les ganes d'enfrontar-nos amb el perill.

La nit comença al voltant de les 23.30 quan decidim entrar en un dels locals per veure l'ambient. Quin fracàs. És massa aviat i no hi ha cap ànima consumint. Llavors, per no començar amb mal peu la nostra missió i animar-nos una mica, ens plantem davant d'un altre bar de la zona i ens hi estem una hora i poc. Cap a la 1 ens dirigim al local en qüestió. La persona que ha intentat entrar abans

que nosaltres no ho ha pogut fer, perquè el porter l'hi ha impedit en revisar-li la bossa que duia a l'esquena. A la porta toquem amb un rètol que indica "47 persones, aforament màxim". Entrem. Fent un recompte així per sobre observem que hi ha més de 60 persones dins el local.

Pròxima estació: lavabos. Per dos motius; el primer, evidentment, per fer les nostres necessitats, i el segon, per dur a terme una revisió d'higiene i buscar algun desperfecte. El primer que ens passa pel cap en veure els urinaris és que volen aparentar ser un bar "hipster" o "alternatiu" i sobretot obert, molt obert. Sí que és veritat que l'única tassa que hi ha està resguardada per una porta sense pestell. Ens estem 15 minuts dins el local i veiem que l'ambient és com el de qualsevol bar de la zona, és impossible mantenir una conversa sense haver d'elevat el to de veu.

En sortir al carrer i quedar-nos just davant la porta per concretar la nostra destinació, el porter que abans havia engegat un client ens fa fora de la zona de males maneres: "Va, hombre, iros para allá, ya!", ens diu mig cridant. Pràcticament fa més soroll ell fent-nos fora que no pas nosaltres decidint on anem. Interpretem que el local es responsabilitza de tots els actes que es duguin a terme en un radi de 20 metres de la porta. És per

això que ens dirigim a la zona on es concentren totes les persones que s'estarien per la porta del bar. És a la confluència entre els carrers Pere IV, Pallars i Badajoz, on actualment hi ha un descampat. Ideal per beure-hi en grup. Allà hi ha unes vint persones parlant i retrobant-se sense apujar exageradament el to de veu. De tant en tant, per la "zona de trobada", hi compareix un segon home de control per fer-nos abaixar el to de veu i controlar que no hi hagi cap aldarull. Se'n torna cap al local. Torna a aparèixer.

Cap a la 1.30, després d'haver fer una ronda pels carrers del voltant, anem acomiadant la nit en veure que no hi ha cap incident. Deu ser que la Guerrilla Poblénovina no ha arribat a temps per narrar-vos els conflictes nocturns de la zona, però ara per ara sembla que la situació s'ha normalitzat, tot i seguir sent un punt de trobada. És probable que els responsables del bar hagin pres les mesures necessàries per tranquil·litzar l'ambient i estalviar-se uns quants conflictes amb la Urbana o els veïns.

Si teniu cap queixa o algun conflicte que no us deixi dormir, contacteu amb la Guerrilla!

Guerrilla Poblénovina

guerrillapoblénovina@gmail.com

Quan els interessos econòmics prevalen per damunt dels de les persones

Fums, pudors, molèsties respiratòries són alguns dels efectes negatius que durant molts anys hem patit uns quants veïns del barri arran de l'activitat d'una empresa de torrefacció de cafè en plena àrea 22@. Bé, més aviat com a conseqüència d'unes instal·lacions amb una xemeneia que no filtrava correctament i que sovint emetia un fum pudent i desagradable que envaïa els nostres pisos.

Durant molts anys hem intentat, sense èxit, que des de la seu del districte de Sant Martí s'atenguessin les preocupacions veïnals i s'intervingués sobre aquestes molèsties que en alguns casos han portat que uns quants veïns decidissin canviar de pis.

Si bé en algun moment s'ha demanat a l'empresari que presentés algun informe per valorar si complia amb la normativa d'emissions de substàncies, considerem inadequat el procediment de control d'aquest tipus d'instal·lacions ja que, en cas de queixa, no és l'Administració qui realitza la inspecció, sinó que és l'empresari qui

contracta una empresa autoritzada perquè la faci (decidint l'empresari el dia i hora d'aquesta inspecció).

Finalment, entre agost i setembre d'aquest any l'empresa ha canviat la xemeneia i s'han minimitzat així l'emissió de fums i, en menor grau, les olors desagradables. Aquest canvi, però, coincideix "curiosament" amb la construcció d'un hotel al mateix solar. Pot ser casualitat, però sentim que els interessos econòmics i empresarials, així com el benestar dels futurs turistes que s'allotjaran en aquest hotel, han tingut més força que les preocupacions i els problemes exposats pel veïnat durant tant de temps.

Lamentem que l'Administració no hagi estat prou sensible i diligent envers la situació que hem patit els veïns i no hagi actuat per buscar una solució que atengués les nostres demandes i minimitzés els efectes negatius que aquesta activitat ha tingut sobre la nostra salut i qualitat de vida.

Gemma Canela

La primera botiga del Poblenou d'alimentació vegana!

Productes sense gluten
Plats preparats per emportar
Consulta Dietista-Nutricionista

cal Vegànic | c/Llull, 141 bis (amb c/Roc Boronab) | calvegànic@calvegànic.com

10 anys al barri!

Llar d'infants subvencionada per la Generalitat

Projecte educatiu - trilingüe - càmeres de videovigilància a les classes - pati - cuina pròpia - psicomotricitat - natació - escola+sostenible

nou logo!

Casals tot l'any - festes aniversaris

c/Salvador Espriu 71, Vila Olímpica / Sortida platja C.C. Centre La Vila / Tel. 93 221 95 79
info@chiquilavila.org / www.chiquilavila.org

CASAL DE NADAL

Districlima subministrarà energia eficient a l'Hospital del Mar

És ben conegut que el barri del Poble Nou, del qual també sóc veí, és un referent en molts aspectes: la vida associativa, el patrimoni industrial, la Rambla, el caliu de barri que encara es percep i la seva gent, entre la qual encara se sent allò de “baixar a Barcelona”. Però el Poble Nou també amaga en el seu subsòl una de les realitzacions més innovadores en matèria energètica i de sostenibilitat del sud d'Europa: una xarxa de climatització urbana que abasteix bona part dels edificis del barri.

Les xarxes són un exercici col·lectiu de sentit comú: no tots consumim el mateix ni en el mateix moment; per tant, si sumem les nostres demandes podem satisfer-les, amb més seguretat i amb menys recursos (màquines, consums...) que els que necessitaríem cas a cas per separat. A banda, només amb les xarxes podem aprofitar recursos energètics locals, renovables o residuals i connectar excedents energètics del territori amb les necessitats energètiques del mateix territori. Pur sentit comú.

Una xarxa urbana de climatització consisteix en un seguit de canonades soterrades per les quals circula aigua calenta i aigua freda per tal de proporcionar als edificis connectats climatització (calefacció i aire condicionat) i aigua calenta sanitària. De fet, el que es proporciona als edificis és energia útil, calor i/o fred, de manera que l'aigua que circula per la xarxa només serveix per transportar aquesta energia i lliurar-la als edificis mitjançant bescanviadors (elements que permeten transferir l'energia tèrmica d'un circuit a l'altre). Però la gràcia d'aquest sistema no és tant el circuit de canonades i com es

lliura l'energia ans, la producció d'aquesta energia. En el cas de Districlima, la pràctica totalitat de la calor i una bona part del fred es produeix aprofitant la combustió dels residus sòlids urbans. És a dir, les escombraries de la Ciutat s'incineren i, amb la calor que es genera, es produeix vapor d'aigua que la pròpia incineradora aprofita en bona part per fer electricitat, mentre que una altra part és venuda a Districlima i aquesta l'utilitza per produir energia tèrmica que es distribueix al Poble Nou i al Besòs. A més, les centrals de producció

energètica de Districlima, una al Fòrum i l'altra a tocar de la plaça de les Glòries, aprofiten l'aigua del mar per refrigerar els seus equips, disposen de sistemes d'acumulació d'energia en forma d'aigua freda o gel, d'avançats sistemes de control i d'equips de darrera generació. Tot plegat fa que el sistema sigui altament eficient i permet que Districlima estalvi anualment a la Ciutat l'emissió de més de 18.000 tones de diòxid de carboni i que la seva energia hagi estat produïda en bona part a partir de fonts locals, estalviant més d'un 60% en el consum d'energies fòssils. Els edificis connectats obtenen, doncs, una elevada qualificació energètica.

Districlima connecta cada any nous edificis del barri, des de l'Escola Voramar fins al Centre Comercial Glòries i, enguany, la gran extensió s'està produint per tal d'alimentar l'Hospital del Mar a la Barceloneta. En aquest cas, s'està construint una extensió de la xarxa de 1.820 metres de longitud que discorre pel carrer Ramon Turró, Àvila, Av. Icària, Marina, plaça dels Voluntaris i Doctor Aiguader fins a l'hospital. Es tracta d'una obra d'elevada complexitat, donada la densitat de la ciutat, les afectacions del trànsit, eventuais troballes arqueològiques o interferències amb altres serveis. Als 45.000 m² actuals del complex hospitalari, s'hi suma l'actual ampliació en curs de 18.000 m², de manera que Districlima climatitzarà un total de més de 60.000 m² (als quals, en el futur, s'hi sumaran les noves ampliacions de l'hospital) a partir del primer trimestre de 2017.

David Serrano i Garcia

Director General de Districlima, SA

El Poble Nou, 20 anys d'evolució de premsa veïnal

Revistes i butlletins

Quan l'any 1990 uns quants veïns del barri, alguns de nosaltres estudiants de periodisme, vam provar de fer arribar al carrer una tercera reencarnació de la revista *Quatre Cantons*, un dels nostres propòsits era que fos una revista de quiosc, no un butlletí d'associació de veïns de distribució gratuïta. Dit així, amb aquest punt d'arrogància. Vam comptar amb moltes col·laboracions i sobretot amb el beneplàcit dels 'quatre cantons' històrics. Però lamentablement no vam estar a l'altura, i l'aventura va acabar al cap d'un any. El mateix propòsit el vam mantenir més tard quan alguns dels qui vam participar en aquesta iniciativa també vam ser a la posada en marxa de la revista de la FAVB, *La Veu del Carrer*. Els compromisos diguem-ne associatius (canvis de juntes, actes d'assemblees, espais per a les diferents comissions, ressenyes d'actes i mobilitzacions) tenien un espai molt acotat, i a la resta de l'espai es pretenia que hi manessin el debat i la informació.

Gràcies a l'encert de la gent que ha sostingut la revista durant molts anys (Eugeni Madueño, Marc Andreu, Andrés Naya...), *Carrer s'acosta* ja als 150 números. I també pel fet de tenir al darrere una entitat compromesa amb la continuïtat de la publicació, més enllà de canvis d'equips i d'altres circumstàncies. És a dir, no va deixar de ser 'també', a més d'una revista, un butlletí d'una associació. I és això també el que deu d'haver permès a *El Poblenou* complir el seu vintè aniversari.

El primer exemplar d'*El Poblenou*. La veu de l'Associació de Veïns del Poblenou surt el setembre de 1996 amb motiu de la festa major. Ja a les pàgines 2 i 3 se l'anomena "nuevo formato del boletín de l'AV el Poblenou" i "nova revista Poblenou". Eren 12 planes en impressió monocrom (un verd bastant particular) i un contingut, diguem-ne, heterogeni. A l'editorial del número 29 de la revista, amb motiu del seu cinquè aniversari, es definia de nou el seu doble propòsit: "que a més de ser un instrument d'informació i de divulgació de l'activitat associativa, *El Poblenou* també sigui sobretot un lloc d'intercanvi on es reflecteixi la vida del barri i la gent del Poblenou".

Després d'haver passat aviat del format inicial a un de més pràctic de DIN-A4, el primer gran canvi de cara de la revista es produeix amb el número 32, el juliol del 2003. S'hi introdueix la impressió en color i una paginació de 16 pàgines que es manté inalterada durant els vuit anys següents. En aquest període s'hi incorporen grafismes, sobretot per informar de temàtica urbanística. Tot i així, amb motiu del desè aniversari de la revista, al número 46, del setembre del 2004, s'hi fa una valoració autocrítica. "Segurament que aquests modestos i aprenents editors no hem reeixit del tot en l'ambiciosa tasca de fer una revista. El treball voluntari, mogut més per les ganes de fer que no pas per l'experiència i el criteri professional, ha marcat les limitacions a l'hora d'informar i de crear opinió".

He volgut mirar enrere i repassar com han anat sorgint a les planes de la revista temes que han marcat la vida del barri. S'hi troba un punt de vista local

de la informació que podríem trobar als mitjans d'informació de la ciutat, sovint més d'hora, tot i tractar-se d'una revista d'aparició aproximadament bimensual, i moltes que només hi poden tenir un lloc en un mitjà com aquest: el record de veïns del barri que han anat faltant, microconflictes com l'acomodament de dos treballadors socials municipals... I també, moltes vegades, una sobreexposició del conflicte urbanístic sobre altres temàtiques socials, un desequilibri gairebé congènit al moviment veïnal de la ciutat que es pot veure, en el seguiment de les prioritats informatives de la revista, com s'ha anat equilibrant al llarg dels temps.

El quart format de la revista s'estrena amb el número 68, el setembre del 2011. Una capçalera menys llampanant, una paginació que creix primer fins a 20 planes i posteriorment fins a les 24 i una maquetació més treballada. "*El Poblenou* es renova", diu l'editorial. Els temps estan canviant. A la coberta: "Indignació al Poblenou: acampades, 19 de juny i repertes". Es parla de les acampades, apareix la paraula "empoderament", quatre planes estan dedicades a una cooperativa de consum ecològic i als espais de creació de La Escocesa. Al llarg d'aquest període apareixen amb més constància textos redactats amb format periodístic (reportatge, entrevista) i sobretot nous conceptes que mostren l'evolució del barri i del moviment associatiu. Economia social, horts urbans, responsabilitat energètica, ciutadania activa, *boom* turístic, dret a l'aigua, assentaments, espais de creació, gentrificació... A diferència d'altres revistes de barri, la història local hi té una presència força moderada: potser per l'existència d'una revista tan consolidada com *Icària*. I el concepte 'butlletí' evoluciona cap a la revista com a plataforma per a donar a conèixer el nou teixit associatiu i creatiu.

Com canvien les coses. Un repàs cronològic.

La mobilitat. Desembre de 1997: "Molts veïns de la rambla del Poblenou s'han queixat de la limitació que l'Ajuntament vol imposar al trànsit". Al número del setembre de 1998, se celebra

"l'acord per a l'eliminació de les àrees blaves", després de les accions contra els primers parquímetres. L'any 2009 es reclama que l'àrea verda d'aparcament arribi al barri. El concepte de mobilitat madura.

Pere IV: gairebé 20 anys sense veure-ho clar. El novembre de 1998, davant del projecte de "renovació del sòl industrial del Poblenou" (encara no se'n deia 22@), es planteja que "l'eix vertebrador a potenciar hauria de ser el carrer Pere IV ja que ho ha estat tradicionalment i amb una vocació clarament comercial". Han trigat a adonar-se'n...

Les escoles. Novembre de 1998: Es publica per primera vegada un article sobre la problemàtica escolar. "La llar d'infants, una assignatura pendent al Poblenou". Maig de 2004: El *boom* infantil del barri ja va més enllà de la reclamació d'una llar d'infants. La portada demana "Una educació pública de qualitat". El juliol del 2006 la revista es desmarca de la primera de les mobilitzacions que sorgeixen al marge de l'AV amb interessos particular no sempre confessables. "Una trentena de famílies que no han obtingut plaça per al curs vinent en el centre de primera opció i que van ser adreçades en segona opció a l'escola Lope de Vega, amb places vacants, han renunciat a portar-hi els seus fills per l'elevada ratio d'immigrants". I després del dèficit a la primària, el juny del 2015 passa a ser tema de portada la mobilització pels instituts.

Patrimoni industrial. Portada de febrer de 1999: "Salvem Can Saladrigas". Al desembre de 1999, es posa sobre la taula un altre dels temes que marcan les dues dècades següents. "Un jaciment d'arqueologia industrial anomenat Poblenou". Les mobilitzacions per salvar Can Ricart tenen una presència destacada i constant des del 2005.

Els nous veïns. Març del 2001: Primera portada dedicada a la immigració: "Integració, respecte, justícia, solidaritat". Al juliol de 2001 es parla de la parada de menjar ofert als viants per immigrants a les Festes de Maig: "Es van veure cares de sorpresa", s'escriu.

Parc temàtic. L'expressió surt per

primera vegada el setembre del 2004. La realitat es fa ja evident el juliol del 2012, dedicat al "*boom* del turisme al barri". Un subtítol definitiu: "Fa 15 anys no hi havia cap hotel al Poblenou". L'escenari on les tensions es fan evidents és la rambla del Poblenou. Titular d'octubre del 2012: "La Rambla, entre el col·lapse i la necessitat". Maig del 2013: "La Rambla és de tothom".

La biblioteca. L'any 2004 es recorda que tot i que a quatre passes se celebra el Fòrum de les Cultures, el barri no té biblioteca pública. El març del 2005, amb una coberta de luxe dibuixada per Azagra & Revuelta, que malgrat ser el 2005 l'Any del Llibre i la Lectura, el Poblenou segueix sense biblioteca. No es pot celebrar l'obertura de la biblioteca Manel Arranz fins el 2009.

Els assentaments. El desembre del 2006 apareix el tema del neobarratisme. Llavors encara és "una realitat poc coneguda i incòmoda al Poblenou". Tot i que el fenomen té la seva primera aproximació a fons el maig del 2012: "Tornen les barraques".

La crisi. Desembre del 2008. Després d'anys parlant de plans urbanístics, creixement i projectes faraònics apareix la paraula fatídica: "Poblenou pateix la crisi". La primera aproximació a aquesta realitat és una informació sobre empreses del 22@ amb problemes: Ono, Loewe, Waldes, Frigo, Simon, T-Systems. Les conseqüències socials de la crisi triguen una mica més a fer-se un lloc a les pàgines de la revista. El desembre del 2010 s'introdueix la secció 'històries de la puta crisi'.

Un barri creatiu. El desembre del 2009 s'anuncia que la Sala Beckett s'instal·larà a Pau i Justícia. Han calgut set anys... L'aparició de les diverses iniciatives creatives al barri és una de les grans novetats al darrer període de la revista. Una portada com la d'octubre del 2013 ("Oberts a l'art") hauria estat inimaginable una dècada enrere. El desembre del 2014 li toca a l'altra cara de la renovació del paisatge humà del barri: "Poblenou, gent i gentrificació".

Ernest Alòs

Vint anys de la revista *El Poblenou*

Durant la festa major de 1996, l'Associació de Veïns del Poblenou va presentar la seva revista, titulada *El Poblenou*, des d'un primer moment "la veu de l'Associació" es va convertir en l'òrgan que de manera més persistent –i a voltes única– va denunciar totes les mancances i déficits que patia el barri; alguns, fruit de l'especulació o l'afany de lucre privat, però també per la deixadesa i l'opacitat política de l'Administració municipal. A l'editorial del primer número es deixava clarament manifest que *El Poblenou* entenia la informació com "una aposta per un estil de persona i de ciutadà actiu i preocupat per tot allò que passa a prop seu ja sigui política municipal, urbanística, cultura o fets de societat". Més endavant afirmava amb contundència: "Per nosaltres el ciutadà no ha de limitar-se a ser solament un usuari dels serveis de l'Administració municipal i renunciar a ser un home o una dona implicat en el seu entorn...*El Poblenou* vol promoure aquesta nova actitud de participació. Sortirà al carrer cada dos mesos i

serà de distribució gratuïta per a tots els veïns del barri". Probablement sigui una casualitat, però aquell any el pregoner va ser l'Agapito Fernández, no era una estrella mediàtica com els anys anteriors, era un home senzill que havia fet molt pel barri i va ser un dels impulsors incondicionals de l'esport popular.

Problemes i solucions

Mantenint-se fidel al que s'havia escrit en l'editorial del número 0, el número següent, del desembre de 1996, alertava del perill que podia suposar el desmantellament de la sanitat pública, paradoxalment molt abans de les retallades brutals que ha patit el sector sanitari i assistencial els darrers anys.

El tercer va ser un número especial, en què la revista es feia la pregunta retòrica "Poblenou, cap a on vas?". A banda de plantejar dubtes pel que fa a habitatge, sanitat i ensenyament, plantejava possibles solucions encaminades a construir un barri més digne i més habitable. Aquests són els dos grans eixos que

es repeteixen de manera sistemàtica en gairebé tots els números de la revista *El Poblenou*. Lluny de convertir-se en una revista de denúncia sistemàtica, planteja solucions o possibles alternatives als problemes denunciats. D'aquesta manera, davant el problema que significava la presència en condicions molt precàries d'immigrants sense papers en algunes fàbriques abandonades, la revista va apostar per solucionar el problema fent que l'Ajuntament resolgués administrativament la seva situació a la vegada que busqués una sortida laboral digne.

El mateix es pot dir de casos com Can Saladrigas, La Flor de Maig, Can Ricart, els horts urbans, la torre de les Aigües del Besòs o la proposta de l'Eix Llacuna, l'Eix Pere IV, els habitatges turístics...

Dos números emblemàtics

Dins dels gairebé cent números publicats, dos mereixen una atenció especial. El setembre del 2006 es publica un número dedicat als deu anys de premsa

de barri en què es recull no solament la trajectòria de la revista *El Poblenou* sinó la profunda transformació que ha viscut el barri en aquest temps. Gairebé dos anys després, pel març de 2008, apareix un número dedicat en gran part a la figura de Josep Maria Huertas Clavería, mort un any abans. En el número es recorda la seva trajectòria vital alhora que diferents veïns que el van conèixer parlen del seu costat més humà.

Un ahir que encara és un avui

Es manté un fil conductor que es pot resumir en la constant exigència d'espais públics i equipaments per a un barri tradicionalment deficitari. A tall d'exemple, es denunciava la precarietat de l'habitatge en un editorial titulat "Habitatge assequible ja" on s'afirmava "francament, o hi ha un acord entre l'Ajuntament i el govern de la Generalitat per finançar un pla urgent d'HPO que posi en pocs anys una oferta d'HPO al mercat o s'aprofundirà cada vegada més el sentiment d'injustícia i frustra-

ció d'un important col·lectiu de joves i de famílies d'aquesta ciutat". Seria fàcil trobar editorials similars a aquest que tractessin problemes endèmics del barri com el déficit en equipaments sanitaris i educatius, la pèrdua d'espai públic, la manca d'una política eficaç respecte als nousvinguts, la recuperació del patrimoni històric, la problemàtica d'un model turístic allunyat de la realitat del barri, el desballestament de part del teixit veïnal, etc.

Tot i tenir una antiguitat relativa, un xic més de cinc anys, el paràgraf final de l'editorial del número 67, del maig de 2011, és força il·lustratiu no sols de la problemàtica del barri sinó de la línia ideològica de la revista. "El que voldríem sentir a partir d'ara és la supremacia de l'espai públic per sobre del privat. El predomini de la mobilitat a peu o de la bicicleta o en transports col·lectius amb la conseqüent limitació de l'automòbil. Una política decidida i

amb inversió pública de rehabilitació del parc d'habitatge en comptes de les promocions d'habitatge. El manteniment dels serveis bàsics sense sumptuositat en comptes de les retallades. Polítiques de convivència enlloc de mesures de seguretat. Repensar l'energia a la ciutat sota els conceptes de l'estalvi i l'eficiència energètica i autogeneració. Invertir més en empresa pública, tecnològica, generadora de llocs de treball en lloc de fer tants discursos, sovint estèrils per repetitius, sobre els emprenedors, l'excel·lència i la innovació, i altres romanços. Ho veurem fet realitat?"

Cinc anys més tard d'aquestes paraules, sembla que poc o res ha canviat, només es manté l'esperit de la revista.

Gerard Maldonado
Joan Carles Luque

AHPN

“Quantes coses que han passat als barris podem saber ara gràcies als seus butlletins!” Manel Andreu

En Manel Andreu ha dedicat la vida a la lluita veïnal i sindical. Poblenuí de naixement, ha viscut de ben a prop la transformació del barri, sempre amb l'objectiu d'aconseguir millores, tot mantenint l'essència obrera que ens caracteritza.

En quins anys va formar part vostè de la revista *El Poblenu*?

En vaig formar part des del 2008 fins al 2011, però la revista té un recorregut molt més llarg, des del 1996 fins ara, que fa 20 anys. D'alguna manera sí que l'he viscuda des de sempre perquè des del 2004 que he estat a l'Associació de Veïns, quatre anys com a president, i després col·laborant amb la Junta.

Per què es va crear la publicació i quin era el seu objectiu?

Abans de la revista tal com és ara ja n'hi havia hagut d'altres. Des que va néixer l'Associació, l'any 1972, que s'han fet fulletons i publicacions explicant coses pràctiques del barri. Sempre ho hem tingut present, com la majoria d'associacions de veïns. L'acció que es va fent dia a dia és important que quedi plasmada en un escrit.

Quines problemàtiques hi havia aleshores al barri o quines reivindicacions es feien? Ha estat útil la revista en aquest sentit?

Quan va néixer l'Associació de Veïns el 1972, la primera reivindicació va ser l'Institut Icària. Des d'aleshores fins ara hi ha hagut un munt de lluites, la llista seria molt llarga, des d'equipaments, millores d'urbanisme, patrimoni històric, etc. De tot el que passa al barri o hi ha passat, diria que la revista se n'ha fet ressò. L'altre dia, per curiositat, com que guardo tots els números, vaig fer repàs dels titulars de cada revista des del 1996, i pensava: “Déu n'hi do les coses que hi han sortit i el que s'ha plantejat”. No es veu res que sigui aliè al barri. Penso que és important que hi hagi un material escrit. I no solament per tenir-lo i poder-lo fullejar sinó també per la història: quantes coses podem saber ara que han passat als barris gràcies a les seves revistes i els seus butlletins! Amb la revista *El Poblenu*, si es fa un recull del que s'ha anat publicant, es té la història del barri.

L'altre dia fullejàvem la primera revista de l'any 1996 i hi havia una caricatura referent a la situació política del moment i pensàvem que potser no han canviat tant algunes coses.

No han canviat tant, és cert. De fet hi ha qüestions que són bastant recurrents i penses: “Carai, l'any 1996 parlàvem d'un tema i veus que actualment també se'n parla”. Per exemple, de la participació, en continuem parlant ara. Hi ha

problemes que són recurrents perquè no és que hagin marxat sinó que continuen amb la concreció que en aquest moment es viu.

I quina ha estat la seva relació amb el barri: la lluita veïnal...?

Això ja ve de molt enrere. Vaig ser un dels fundadors de l'Associació de Veïns. Després em vaig allunyar una mica del moviment veïnal, en el sentit que no hi participava activament perquè em vaig centrar en la lluita sindical. I després, el 1998, la Federació d'Associacions de Veïns em va plantejar si volia entrar a la Junta. A partir d'aleshores m'he integrat plenament altra vegada en el moviment veïnal. Vaig estar sis anys a la Federació i després, el 2004, ja em vaig incorporar altra vegada al barri.

No sé quin punt uniria la lluita sindical i la lluita veïnal. Guarden certa relació?

Sí, però té certes particularitats que la fan diferent. La lluita sindical, abans més que ara, quedava centrada en un lloc de treball. Allà es convocaven assemblees, es feien les reunions i l'organització. Dic “més abans que no pas ara” perquè s'ha disgregat molt el món del treball, s'ha atomitzat. I la lluita veïnal s'ha centrat en un territori, que és molt més ampli, on hi ha molts més fronts oberts. No és tant parlar de les condicions de treball, temes salarials...,

sinó de les condicions de vida. I jo penso que l'una cosa i l'altra es complementen.

Què opina del format actual de la revista *El Poblenu*?

El format és molt atractiu i té una difusió molt bona entre els comerços del barri, fàcilment arriba a tothom. És un element important dins d'una associació de veïns. De tota manera, hi ha una reflexió que em faig, i és que ni una revista ni les noves xarxes socials, en la lluita

la gent. A vegades les lluites són llargues i jo n'he viscut diverses. Recordo una lluita per mi important en què vam participar l'Associació de Veïns. L'any 1976 es va fer el Pla General Metropolità. Hi ha uns edificis prop de Glòries (al voltant del carrer Àvila i el carrer Bolívia) en què hi ha uns 300 habitatges. Des de l'Ajuntament van acabar qualificant-ho com a zona verda. És clar, la repercussió que va tenir va ser immensa perquè viure en una zona qualificada com a zona verda perd molt de valor. Aquesta lluita va començar el 1976, i es va anar fent més forta fins a l'any 2000, en què va acabar i es va aconseguir que aquells habitatges no quedessin afectats pel Pla. El lema era: “desafectació”. Va costar molt, perquè l'Ajuntament deia que no, que allò era zona verda. Va costar moltes reunions i manifestacions, però finalment els veïns van ser els qui es van agrupar, perquè si no, poca cosa es pot fer, i finalment la lluita va donar fruit, i es va fer una gran festa. Ara l'entorn ha canviat molt, com es pot apreciar, i tot i els problemes s'ha consolidat com a zona d'habitatge.

Quins reptes aconseguits són els més importants de l'Associació?

A vegades això no ho tenim prou present, ni l'Associació de Veïns ni el moviment veïnal. Una vegada la FAV va fer una exposició del que s'havia aconseguit en 40 anys i, quant al nostre barri, Déu n'hi do. Can Felipa no hi seria, Can Saladrigas tampoc, a final de la Rambla hi hauria un cinturó que ens faria de frontera per arribar a la platja, etc. Moltes coses que s'han aconseguit han estat per la lluita veïnal. Penso que això s'ha de valorar perquè, si no, ens centrem només en l'immediat. Sempre s'ha d'estar vigilant perquè el barri canvia, abans érem un barri de 40.000 habitants i ara en som 80.000. Moltes de les persones novingudes són de major poder adquisitiu i això vol dir que hem de preservar la identitat del barri, ser acollidors, ser oberts, però també mantenir l'essència del Poblenu. S'ha de continuar treballant amb els veïns per aconseguir millores.

Patricia Pujante

Felicitats!

A principios de los años setenta apareció el primer número de una revista ciclostilada, fechada en diciembre (no consta el año), titulada *Pueblo Nuevo*. Era el modesto y artesanal órgano de la Comisión de Barrio de lo que ahora es la barriada del Poblenou. Como primera noticia: “Un éxito: La huelga de mercados del 12 de noviembre”.

La notable publicación *4 Cantons* en su número 115 de mayo de 1975 anunciaba en portada un trabajo del periodista y vecino del Poblenou Josep Maria Hueras Claveria titulado: “Una certa premsa lliure: la de barris”. Cifrabà en 29 las revistas “detectadas”. Una “prensa pobre” (bautizada por la también periodista poblenovina Maria Favà) que, con sus crisis, sigue viva en nuestra ciudad con la existencia de decenas de publica-

ciones barriales. Una existencia que se debe al esfuerzo de muchas personas anónimas.

Sin ir más lejos, la revista *El Poblenou* que ahora tienes en tus manos cumple sus veinte años. Una publicación editada por la Asociación de Vecinos y Vecinas, que cumple número tras número su obligación de mantener informado al vecindario de un barrio que cuenta con un rico y complejo tejido social. La revista representa una cita permanente con las vecinas y vecinos, informando en profundidad de las iniciativas, los conflictos y las reivindicaciones. Una publicación que implica muchas horas de trabajo desinteresado de decenas de personas y que por su contenido, regularidad y cuidado diseño es una de las más dignas de la Barcelona de los barrios.

Como decía el recordado Manuel Vázquez Montalbán con motivo del décimo aniversario de una entidad vecinal, “Lo importante no es cumplir diez años, sino tener fuerza e ilusión para celebrarlo”. Es este caso nuestra felicitación la queremos concretar en dos personas: Salvador Clarós, uno de los puntales de la revista, y Manel Andreu, que fue codirector de *Carrer* durante años; ambos, activistas vecinales del largo recorrido en el Poblenou. Un abrazo que hacemos extensivo a todos aquellos y aquellas que han hecho realidad este aniversario. Nuestro deseo de que la publicación siga en las manos de las vecinas y vecinos muchos años.

Andrés Naya

Al barri sempre busquem dies, setmanes, èpoques, estacions climàtiques, exposicions, fires, arts..., el que calgui, per fer vida de carrer, qualsevol motiu és bo si ens podem trobar somrients i feliços tot passejant.

Aquest any, a totes les celebracions possibles, s'hi afegeix que aquesta revista que teniu a les mans celebra els 20. Si fóssim al Japó, Taiwan, Tailàndia, Kirguizistan, celebrariem la majoria d'edat, aquí ja fa dos anys que la tenim. Aquest any també, l'Arxiu Històric ha fet anys, 40 exactament, ens dobla l'edat.

Ja us ho he dit, sempre hi ha motius per celebrar i festes per gaudir, i totes tenen la seva manera, el seu estil, la seva olor i el seu so. El que no falta en cap, però, és el foc i la rauxa.

Sigui l'hora que sigui quan s'inicia la festa, l'esclat d'un petard ens avisa que, si no som al carrer, ja triguem. Després de l'avís vindrà el so de les gralles, i amb elles el ball ple de giravoltes dels gegants; el Bernat, la Maria i el Lloro del 36 giraran i giraran aixecant les faldilles enlaire.

I què me'n dieu, del foc? En aquest indret de Barcelona sabem que no hi ha festa sense foc, per això tenim els Diables i la Colla del Drac, perquè l'Estarrufat, l'Estarrufadet, la Vibria i el Fènix (segons l'època de l'any) ens facin córrer i cridar davant les seves espurnes.

A mi, però, el que m'emociona és el soroll dels timbals, que emeten aquells ritmes ancestrals que en caminar al seu costat fan que tothom, del més gran al

més petit, moguem el cos per intentar seguir el tempo de la percussió. No us faci vergonya, ningú no ho aconsegueix, perquè quan els poblenovins intentem moure'ns al ritme de la tabalada, sembla que hem entrat en un estat de trànsit, ens ha posseït un esperit maligne o patim un atac de convulsions.

Però tant li fa! Ens ho passem bé, no hi ha dubte. Ens agrada veure les faldilles dels gegants voleiar, córrer davant del foc de les bèsties i els diables i contornejar-nos amb el soroll del ritme dels timbals.

Perquè ells sempre hi són, fent foc i rauxa. I que mai no ens faltin!

Àfrica Ragel

www.africaragel.cat

Can Ricart

Can Ricart i el patrimoni industrial de Barcelona

Salvador Clarós i Ferret
Edicions de la Universitat de Barcelona, 2016

La transformació urbanística del llevant nord de Barcelona, iniciada amb els Jocs Olímpics de 1992, va representar una amenaça per al patrimoni industrial del districte de Sant Martí. Can Ricart va esdevenir en els primers anys del nou segle el principal escenari de les lluites en què es debatia un futur urbà amb canvis i continuïtat. La reconversió del sòl industrial a través del Pla urbanístic del 22@ va començar a devorar els paisatges del Poblenou fabril amb un segle i mig d'història. *Can Ricart i el patrimoni industrial de Barcelona* és una crònica del procés que va involucrar agents socials, polítics i econòmics en un conflicte d'interessos diversos per a redefinir el projecte. I alhora és també una reflexió sobre el conflicte social, el model de desenvolupament urbà i sobre les pròpies contradiccions dels protagonistes d'aquelles lluites.

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar
Fundació

L'any 2011 neix el projecte Parelles Lingüístiques dins la xarxa d'entitats i serveis Apropem-nos. A banda de l'aprenentatge i la pràctica de diferents idiomes, aquest projecte té com a objectiu promoure espais i activitats per a l'intercanvi de coneixements entre veïns i veïnes de diverses procedències.

Com funcionem

L'equip de treball, una tècnica i una voluntària, posa en contacte les persones interessades segons les variables següents: interessos, edat, residència, sexe... Un cop s'han conegut i es creu que poden tenir afinitat, es comprometen a fer un mínim de deu trobades com a parella lingüística de forma autogestionada.

Des que hem iniciat el projecte, hi han passat més de 160 persones, amb una mitjana de 20 parelles l'any. Hi ha força demanda d'anglès, però ens manca oferta. També, hi ha èxit amb el francès, l'alemany i l'italià; altres idiomes demanats i/o oferts són l'àrab, el portuguès, el rus... Tots aquests idiomes, recordem, són intercanviats pel castellà o el català.

"Me ha permitido mejorar mucho mi nivel de conversación y he aprendido mucho vocabulario nuevo." (Valoració d'una usuària)

A Parelles Lingüístiques hi participa gent de tot arreu! D'Estat Units, d'Algèria, de Rússia, Turquia, Veneçuela, Perú, Cuba, Itàlia, Pakistan, Marroc... I tot aquest entramat és teixit dia rere dia a partir de la creació de parelles que anem formant. Creem oportunitats per conèixer la cultura d'un altre país, per acostar-nos a persones i trencar els estereotips. Fins i tot, a vegades, neix una amistat que perdura amb el temps.

"Certament s'aconsegueix millorar la convivència, encara que sigui a petita escala." (Valoració d'un usuari)

"Me ha permitido encontrar personas locales que se han convertido en amigos. Entonces esos intercambios son muy importantes para integrarse." (Valoració d'una usuària)

Parelles Lingüístiques

Trobada anual

Cada any, pel desembre, Parelles Lingüístiques organitza una trobada amb tots els participants al Centre Cívic Can Felipa amb l'objectiu que es coneguin entre ells i passar tots plegats una bona estona. Moltes de les parelles que estan funcionant expliquen la seva experiència i, persones que encara no han format parella, és molt possible que en trobin. A vegades, els voluntaris se sorprenden de tota la xarxa de persones que conformen el projecte, i és que som una bona colla! Aprofitem l'ocasió per valorar el projecte i explicar amb més detalls altres projectes comunitaris que treballa Apropem-nos.

Durant la tarda, fem dinàmiques de coneixença i de comunicació per tal

d'afavorir les relacions interpersonals dins del grup; a més, animem els participants a portar un berenar típic del seu país d'origen, d'aquesta manera fem trobada gastronòmica intercultural!

Parelles Lingüístiques dona les gràcies a tots els seus membres que ja

formen part de les nostres vides. Sense ells i elles aquest projecte no tiraria endavant. Així que ara és el moment de fer una crida al barri del Poblenou i animar a tot veí o veïna que s'afegeixi a aquesta torre de babel lingüística on segur que trobarà una aventura cultural i un gran creixement personal.

APROPEM-NOS

Ens podeu trobar al
Centre Cívic Can Felipa, Poblenou.

Carrer Pallars 277, planta 2.

Si vols telefonar-nos:

932 563 872

apropemnos.idiomes@gmail.com

Per a més informació:

Facebook «Apropem-nos»

Web: www.apropemnos.wordpress.com

Language exchange in Poblenou

We're looking for english, german or french speakers who want to practice catalan or spanish. Our project:

parelles lingüístiques consists in introducing foreign people who are interested in practicing catalan or spanish to local people who would like to practice english or german and connect with neighbours.

We are in poblenou's district in the Civic Centre Can Felipa

Contact apropemnos.idiomes@gmail.com

Web: <https://apropemnos.wordpress.com/>

L'institut Maria Espinalt i l'escola Nova Llacuna comencen les classes en barracons

El dia 12 de setembre van començar les classes a l'Institut Maria Espinalt i a l'escola Nova Llacuna (nom provisional) als barracons instal·lats al solar del carrer Llacuna/Sancho de Ávila.

Després de la lluita del barri, liderada per la Plataforma d'Educació, de la qual formen part les AMPA i l'Associació de Veïns i Veïnes, s'han aconseguit les places escolars necessàries per als nens i nenes de P-3 del barri; però amb les dues aules de l'escola nova en barracons i amb tres 'bolets' (aules suplementàries).

El nou institut encara està en projecte i les obres, que havien de començar l'1 de setembre, al solar del Camí Antic de València, encara no tenen data.

L'escola nova, que comença com a annexa de l'escola Llacuna, té situats els barracons al costat dels de l'institut, i encara no té fixada la ubicació, ni el projecte.

Les dues aules de l'escola no donen l'abast per absorbir tota la demanda del barri, i el Consorci ha decidit habilitar aules suplementàries (els esmentats bolets) a les escoles Bogatell, Poblenou i Mar Bella.

L'ampliació de l'escola Mar Bella és una altra qüestió preocupant, perquè depèn de l'enderrocament de l'església de Sant Bernat Calbó, i no té data fixada. Primer s'ha de pressupostar la compravenda, i després fer el projecte i executar les obres.

Amador Pisabarro

Els humans no tenim arrels
sinó peus que conviden
a caminar i a buscar nous
horitzons (Goytisolo)

Refugiats i migracions

L'espècie humana que avui pobla el planeta va sortir fa 100.000 anys de Kenya/Etiòpia, fugint possiblement de sequeres i guerres semblants a les que actualment pateixen aquells països, però els seus habitants avui dia no poden marxar perquè el món està ple de murs, filats i barreres. El camp de refugiats més gran del món és a Dadaab amb 300.000 persones.

Si els nostres avantpassats no haguessin pogut sortir, la nostra civilització no existiria.

El cinema ens ha mostrat les caravanes de famílies senceres dirigint-se a poblar altres territoris i, també, com era tota la família la que migrava; hem vist l'exili dels que van lluitar defensant la República, les persones que van anar a treballar a l'estranger fugint de la gana i el jovent que actualment ha d'emigrar per manca de feina.

Els Drets Humans es compren i es venen; les fronteres són de paper per als rics i poden ser mortals per als pobres. Si tens diners per comprar un pis, no tens cap problema per aconseguir la nacionalitat.

Les migracions són un bé compartit: afavoreixen els països d'origen, perquè els diners que reben són garantia d'una

millor qualitat de vida, i la societat occidental, molt envellida, que necessita l'aportació jove si vol sobreviure; però, la migració dels pobres ha passat de ser un dret a ser un delictes.

Acostumem a parlar de dades i estadístiques, però ens oblidem de posar cara a les persones. En les migracions actuals, les famílies es trenquen perquè són homes, dones i fins i tot nens els que afronten en solitud la terrible aventura d'emigrar. Cal molta valentia per emprendre un viatge que pot durar anys —i en el qual et poden violar i pots morir— per arribar finalment a un país estrany, amb un idioma que desconeixes, sense feina, casa, diners i sense xarxa de suport social, patir l'exclusió i el racisme sense poder comptar amb l'escalf d'una persona del teu entorn.

Estar amb la família no és un mèrit, és un dret, i a Espanya aconseguir el reagrupament familiar triga vuit anys.

Les dones i els homes que emigren no veuen créixer els seus fills i tota la duresa de l'esforç que fan per ells l'han de fer sense ells. Quan es poden retrobar, són uns desconeguts.

Són molts els missatges que ens estan arribant sobre les migracions i les persones demandants d'asil; al Poblenou

l'exposició (in)Visibles ens ha mostrat alguns dels veïns i veïnes del nostre barri, que han creuat el planeta buscant millors alternatives econòmiques o culturals, i la quantitat de coneixement i valor que acumulen; el 30 minuts de TV3 ens va portar als cruents bombardejos de la ciutat d'Alep; *Salvados* i el documental *Astral* ens van fer estremir davant els terribles patiments de tantes persones que troben la mort buscant la vida.

L'Ada Vilaró, amb la seva proposta *UrGente A Mar*, ens va convocar a la platja del Bogatell, perquè de nit, en silenci i amb el so de les onades de fons, sentíssim de la veu d'una actriu els somnis d'una mare que, per sortir de l'horror, proposa un viatge per mar a les seves filles, que acaba amb la mort de totes tres a la Mediterrània, i la música estripada d'un saxo que ens feia sentir el batec de l'ofec acompanyant la veu esplèndida de la Lúcia Pujol, mentre una quinzena de persones entraven lentament al mar fins que l'aigua les va cobrir.

Malauradament aquests missatges no canvien la realitat. El 2015, Espanya es va comprometre a acollir 18.400 persones en dos anys i n'han arribat menys de 500. La majoria d'estats europeus vulneren el dret internacional i els com-

promisos signats amb la Declaració Universal de Drets Humans o la carta dels Drets Universals de la UE.

Les polítiques de la UE incentiven la il·legalitat, esborren del mapa les vies segures i aboquen les persones a les màfies. Ja són 4.621 les morts d'aquest any conegudes a la Mediterrània, i és tanta la injustícia, que la majoria de persones que salven la vida i arriben a les nostres costes, són considerades irregulars, perseguides, tancades al CIE i deportades.

Barcelona s'ha proclamat Ciutat Refugi i els barris i les entitats s'han organitzat per mantenir viva la memòria i la sensibilitat, però el que està passant és un genocidi i en som responsables socialment davant les futures generacions.

Cal un clam popular com el que va moure Barcelona per la guerra de l'Iraq: exigir al govern d'Espanya que compleixi els seus compromisos, i a la Generalitat i els Ajuntaments, valentia per desobeir lleis injustes.

Montse Milà

(Algunes de les dades són tretes de "La Síndrome d'Ulisses i l'atenció psicosocial i comunitària als refugiats", ponència de Joseba Achotegui, psiquiatre.)

Joan Vall
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

PLUS
ATENCIÓ PSICOLÒGICA A DOMICILI
www.pluspsicologia.com Tel. 932 399 313
- Psicologia presencial i online - Estimulació cognitiva
- Reeducacions - Psiconeurologia
- Acompanyament terapèutic

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

FARMÀCIA JAUME GIRO LOPERENA
93 307 15 17
Maria Aguiló i Pujadas
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALES
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - FLUORS NUCLEALS

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

Centre
Clot de la Mel
més de 10 anys al barri
Logopèdia Fisioteràpia
Psicologia Osteopatia
* Informa't de les nostres ajudes i descomptes
Esplanada 222 Tel. 93 307 05 42

celler
el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªª
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

ÓPTICA traver
C/. Pujades, 134 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C/. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 - 08005 BCN

GELATERIA EL TIO CHE
FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Els Tupolevs:

l'oasi que lluita contra la gentrificació

Els Tupolevs han sigut testimoni de l'esdevenir del barri. Des que es van construir els vuit edificis cap al 1953 davant l'actual passeig de Calvell, al final de la rambla del Poblenou, han viscut realitats diverses. Quan es van construir tenien al davant la via del tren que unia Barcelona amb Mataró, envoltats del paisatge industrial característic del barri. Posteriorment van viure el soterrament de la Ronda del Litoral, que es va unir a les reformes prèvies a les Olimpíades de 1992 i que van suposar un gir en la imatge del Poblenou de cara a l'exterior. Actualment viuen un procés de gentrificació i massificació turística gens desitjada pels veïns. I és que els Tupolevs són protagonistes d'una situació de canvi que pot acabar sent massa atractiva per als operadors de pisos turístics.

La Maria Antonia Bruña ha viscut l'evolució des de l'inici, ja que, tot i ser natural de Valladolid, va estrenar un dels Tupolevs amb els seus pares i germanes, al penúltim edifici en sentit Besòs. “Tengo 71 años y debía tener seis o siete cuando vinimos aquí. Ella, mi hermana, tendría unos dos años porque tiene 65 y se construyeron hacia esa época”, recorda. Amb tants anys residint-hi, la Maria Antonia ho recorda tot: “A pesar de que son edificios con cimientos macizos, la

estructura cimbrea a veces al ser edificios individuales aislados. Antiguamente lo notábamos cuando pasaba el tren o había temporal. Entonces teníamos el mar justo detrás de la vía y la playa que había, pero todo el espacio ahora construido es terreno que hemos comido al mar y el día que diga «aquí estoy yo» y el agua vuelva a su cauce, cuidadín”, adverteix.

Amb els anys els pisos han incrementat el seu valor, sobretot d'ençà que l'entorn va canviar amb les Olimpíades: els jardins i la continuïtat de la Rambla fins a la platja. Segons l'estudi fet per Arquitectes de Capçalera, els pisos de propietat costaven uns 480€ el 1973, i han pujat a 295.000€ aquest any 2016, sent pisos de 60 metres quadrats amb tres habitacions petites, sala d'estar, lavabo i cuina. La Maria Antonia diu que fa 10 anys, en plena bombolla immobiliària, va reformar el pis, i en va fer una taxació que el valorava en 350.000€. Ara els preus s'han devaluat però continuen sent alts, per la situació i perquè el barri està de moda. La Merche Mora és una veïna relativament novvinguda que va instal·lar-se als Tupolevs fa uns vuit anys, i coincideix que els preus van pujar un cop ella havia comprat el pis. “Cuando yo compré el piso fue cuando em-

pezaba la burbuja Inmobiliaria pero yo vivía en Gracia y allí empezó antes. Al Poblenou llegó más tarde porque era un barrio que todavía no se había puesto de moda y nadie de fuera venía. No como ahora, que es una locura”, assegura.

Arquitectes de Capçalera, un projecte que busca la cohesió veïnal

Arquitectes de Capçalera és un projecte en forma de taller d'arquitectura. Segons explica l'Albert València, estudiant del Poblenou, és un projecte que va començar a Barcelona però que s'ha unit amb una escola d'Arquitectura de Colòmbia per fer projectes conjunts. “L'objectiu és actuar com si fóssim metges de capçalera i la idea és estudiar un edifici a través dels veïns, fent un diagnòstic per avaluar com pot millorar o com es pot «curar», en cas de patologia o problema. Aquest no té per què ser de construcció, sinó que pot ser un problema veïnal, perquè estan desconnectats, o de gentrificació, com ocorre en els Tupolevs”, afirma.

Durant l'estiu passat diversos estudiants d'arquitectura van reunir-se amb els veïns dels Tupolevs per fer un estudi: no només de l'estructura i les millors possibles als edificis, sinó també relacionat amb els veïns i la seva cohesió. Dins les propostes relacionades amb

l'estructura hi havia la recollida de l'aigua de pluja per regar els jardins, recobrir l'edifici amb una segona capa que protegís de condicions climatològiques adverses o suprimir els baixos per establir-hi comerços i dinamitzar l'espai. Respecte al veïnat, una de les conclusions té a veure amb “la vessant més social de l'arquitectura”, com l'anomena l'Albert: “la relació entre veïns, que s'anessin trobant per fer-se càrrec de zones comunes, i poder decidir alguna mesura amb l'Ajuntament per combatre la gentrificació. Si hi ha més unió veïnal serà més difícil que algun veí que marxi llogui el pis a turistes”, diu.

La Maria Antonia recorda amb un somriure el comiat dels veïns amb els arquitectes, la fideuada i l'acte de cloenda, després de dies de feina i propostes. Malgrat tot, tant ella com la Merche creuen que en això va quedar tot: en propostes. En primer lloc, la Maria Antonia defensa que ja tenen cohesió veïnal, sobretot en els últims blocs en sentit Besòs. En segon lloc, la Merche argumenta que, quan proposaven alguns temes, pensava: “cambia mucho la percepción cuando vives en este lugar y lo consideras tu hogar, a cuando te gusta el barrio y únicamente quieres venir a visitarlo. Nosotros que vivimos en este pequeño oasis y que

hemos estado tan tranquilos, a la que oímos propuestas de algunas actividades pienso «no sé si quiero, mejor no»”.

En contra de la massificació turística, a favor de mantenir-se en calma

Hi ha una qüestió que posa d'acord els veïns: no volen turistes ni pisos turístics. “Hay que tener mucho cuidado con estos pisos porque son caramelos. Están en una zona muy tranquila con vistas maravillosas: desde el hotel Vela

a las torres, pasando por el Port Olímpic y llegando a ver el Fórum”, diu la Maria Antonia, i la Merche afegeix: “para los que hemos venido para vivir aquí y no para hacer negocio esto nos supone un problema grave porque son pisos muy apetecibles”. De fet, les veïnes afirmen que el tema està en coneixement dels gestors, i que el següent pas és establir als estatuts de la comunitat la prohibició expressa dels pisos turístics.

Ambdues consideren que viuen en un oasi. “Yo trabajo desde casa y hay gente que se estresa. Yo lo haría si viviera en el centro de la ciudad, pero nada más despertarme paseo a mi perrita hasta la playa y veo amanecer. Después me pongo a trabajar pero ya he estado en el exterior haciendo cosas que son un lujo y que puedo hacer porque estoy aquí. Así se empieza una jornada mucho más relajada. Previamente había vivido en otras zonas de Barcelona porque yo soy de Huesca, pero no hay nada como esto”. La Maria Antonia parla de la quantitat de dinars populars que han fet, i recorda els veïns mostrant una fotografia en què falten gairebé la meitat dels que hi surten. “¡Qué buenos momentos hemos pasado! En esta casa hemos llegado a vivir siete personas: tres hermanas, mis padres, mi abuela y mi tío, y también mi tía, cuando venía del extranjero. ¡Todo eran risas!”, recorda.

La Merche parla d'un mite o llegenda: “Se ve que los Tupolevs están en una especie de triángulo de un acuífero o *llacuna*, que lo hace con la punta de Lull, en la Rambla, hacia aquí. Dicen que estar sobre aguas de este tipo desprende una energía positiva...”.

Patricia Pujante

Robots made in Poblenu

Pal Robotics és una empresa catalana dedicada a la tecnologia de robòtica humanoide que va començar la seva activitat ara fa 12 anys, quan un grup empresarial dels Emirats Àrabs va llançar un projecte i quatre enginyers es van unir per tirar-lo endavant. El resultat va ser el REEMA, el primer humanoide amb dues cames d'Europa, que podia jugar a escacs i caminar de manera autònoma. A partir d'aleshores, el que inicialment era un grup de recerca, es va convertir en una empresa el 2008.

Al principi, els robots només eren prototips que no estaven en venda, però el 2010 es va decidir traslladar

cada nit. Només es necessita una primera instal·lació i que algú acompanyi el robot a través dels passadissos per on ell haurà de fer la ruta. A partir d'aquí, el robot s'engega cada nit i fa la ruta per la botiga tot sol.

A més a més, a banda de tenir una navegació autònoma, també gaudeix d'antenes que detecten la informació de les etiquetes dels productes, que tenen els treballadors de la botiga l'endemà al matí. El robot també és útil perquè pot detectar on s'ha acabat l'estoc i si hi ha productes malcol·locats.

domèstics per facilitar la vida a persones malaltes o d'edat avançada, per tal que puguin prolongar la seva autonomia.

Segons Viladomat, en un context històric o social on l'envelliment de la població cada vegada augmenta més, aquest tipus de serveis "seran necessaris". També afegeix que tot i que "la intel·ligència dels robots és la que és, si que se li poden programar aspectes bàsics que poden fer un gran servei al nivell de qualitat de vida". És en aquesta direcció que s'estan dirigint els esforços per poder tenir robots en "ambients assistits" domèstics.

el mateix, però al final s'acaba adoptant i generalitzant, un cop vist que els primers usuaris n'estan contents". I ella, d'això, n'està completament convençuda. Això sí, cal educació sobre el que és un robot: "En el fons, no és més que un ordinador o una rentadora, amb unes característiques diferents".

En el cas dels robots humanoides, com el seu nom indica, tenen cara i una constitució semblant a la humana, que segons Viladomat és "una imatge més aviat simpàtica". Tanmateix, a Pal Robotics no intenten imitar un humà, com fan altres empreses o investigadors que creen pell artificial. Segons una teoria anomenada "vall inquietant" (Uncanny valley), quan l'aparença d'un robot és massa semblant a la d'un humà, genera inquietud. Al cap i a la fi, "s'ha de deixar clar que els robots són màquines, no es tracta de substituir-nos sinó de tenir un suport més, de beneficiar-nos d'aquesta tecnologia".

Coneixement compartit

A diferència d'altres empreses i plataformes de robòtica que tenen el seu propi sistema operatiu, tots els robots creats per Pal Robotics funcionen amb Robotic Operating System (ROS), que actualment s'està establint com a estàndard. A banda, també tenen a Internet una simulació del seu robot, accessible a la comunitat de robòtica, sense necessitat de tenir el robot. L'objectiu de tot això és compartir el coneixement i potenciar la indústria de la robòtica. "Amb la robòtica es tracta de col·laborar tots; en el fons no és cosa d'una sola empresa", expressa Viladomat.

Molt camí per recórrer

Per tot això, encara queda molta feina i investigació per fer. Sobretot en el cas dels humanoides, destaca Judith Viladomat, però des de Pal Robotics "estem convençuts que aquests robots marcaran una diferència a la nostra vida en el futur, i per això hi apostem". El màxim objectiu de l'empresa és aconseguir un món millor gràcies als robots.

Núria Falcó Romagosa

l'experiència acumulada a crear productes amb una utilitat al món real. Va ser així com el REEMA va esdevenir el protagonista de fires o esdeveniments, fent de punt d'informació dinàmic o presentant actes.

Judith Viladomat, encarregada de la comunicació corporativa de Pal Robotics, explica que moltes empreses els el lloguen perquè és "una eina de màrqueting molt productiva"; fa una alçada d'1,70 m, té una pantalla on ofereix informació i pot parlar diverses llengües, fent fins i tot canvis de veu.

Finalitats més acurades

A partir de l'experiència obtinguda amb la investigació en robòtica humanoide, han nascut altres robots amb una funció molt més concreta, com per exemple l'anomenat Stockbot, que s'encarrega de fer l'inventari de les botigues de manera completament autònoma

Inversió de futur

La indústria 4.0, coneguda com a indústria intel·ligent, representa una nova manera d'organitzar la producció. Els robots hi tenen un paper molt important: "Si ara la indústria està formada per persones, i els robots estan dins de gàbies, fent coses repetitives i sense poder-se controlar, el pas següent de l'evolució de la indústria és treure els robots de les gàbies i fer que puguin ser una eina més per al treballador", explica Judith Viladomat.

Ella opina que els robots es podrien encarregar de les feines "deshumanitzadores", les més feixugues i repetitives, i les persones a les tasques més "humanes", que requereixen pensament crític o reflexiu. Per això Pal Robotics considera que els robots són una inversió de futur.

Ambients assistits

En aquest mateix sentit, han creat el robot Thiago, el qual s'espera que en un futur pròxim es pugui traslladar a entorns

El preu de l'artesania

L'inconvenient de la robòtica és el seu preu. Els robots es fan peça a peça i no es poden fabricar en sèrie. Al taller de Pal Robotics, tal com explica Viladomat, hi ha una gran feina a parlar amb els diversos distribuïdors de les peces que constituïran el robot, i això comporta un cost elevat perquè "no és economia d'escala, no s'aprofita".

El pes de la ficció

La narrativa de la ciència-ficció tampoc ha estat gaire positiva per al món de la robòtica perquè "ens ha inculcat unes idees que ens poden fer agafar por". De fet, fins i tot a la ONU es va debatre sobre robots assassins que poden ser utilitzats en accions bèl·liques.

En conseqüència, introduir un robot a casa podria produir recel al començament, però Viladomat es mostra optimista ja que "amb la tecnologia sempre passa

Els robots tenen un paper molt important en la indústria 4.0 i són una inversió de futur

La ciència-ficció ha inculcat imatges negatives sobre els robots i cal educació sobre què són realment

Pal Robotics busca compartir el coneixement per potenciar la indústria de la robòtica

La Beckett ja és aquí

L'edifici de Pau i Justícia ha tornat a obrir les portes ara amb la Sala Beckett. L'interior llueix amb elements nous i d'altres d'antics, restaurats, que fan reconèixer l'antiga cooperativa. Algunes parets no s'han tocat, resten malmeses. El director de la Beckett, Toni Casares, diu: volem que els antics fantasmes de la Pau no se'n vagin i continuïn passejant per l'edifici.

Kilòmetres, de Marília Samper, és una bona obra ben interpretada per Meritxell Yanes, que ens explica la història de la família de l'actriu, que personifica en solitari quatre personatges que ens expliquen la seva vida. Unes vides que es van unint: són les dels seus avis. Sorprenent, el recurs escènic de fer sortir un parell de sabates per identificar cada personatge familiar.

L'obra, malgrat les penúries i la desesperació representades, deixa bon gust de bpca, perquè l'amor i la tendresa que respira, supera les penes que va viure, durant la guerra i el franquisme, una família que podria haver estat la de qualsevol de nosaltres.

MAC

Jesucrist Superstar

El Centre Moral i Cultural ha tornat als escenaris *Jesucrist Superstar*. Un muntatge que va fer les delícies de la gent que ja té una edat i va viure aquells anys psicodèlics.

L'escenografia era molt senzilla: unes plataformes semiindustrials; això era potser el més contemporani de tot el muntatge. La resta ens portava directament als anys 70, amb una estètica molt determinada: il·luminació, vestuari, balls..., la psicodèlia.

Tot i que la música era gravada, els actors van cantar en directe i el cor de ball i de veus va donar força i color al muntatge. Joan Olivé dirigia i actuava i va donar un aire molt burleta al seu paper d'Herodes. Roger Borrull, un Judes sibil·lí, que es movia per l'escenari com un felí que està de cacera. Jaume Arola, un Pilat contundent. El quartet de sacerdots, amb unes veus molt ben combinades (felicitats a qui els va seleccionar), va oferir moments brillants que quedaran gravats a la nostra retina.

El vestuari ens portava directament als setanta. Els que hem viscut aquells anys varem sentir una punxada d'enyorança d'una època en què tot semblava esclatar i sortir de mare. Només els sacerdots, estrictes, anaven de negre rigorós. Les elits sempre han de marcar la diferència, ja se sap.

Alicia Nicolás

Postmortem

El casino L'Aliança va presentar *Postmortem*, una comèdia negra de l'escriptora Àfrica Ragel, dirigida per Anna Maria Moragues, que, de bon principi, arrenca rialles a platea. Els diàlegs, incisius i amb molt mala bava, fan girar les situacions en direccions inesperades que provoquen el desconcert i la sorpresa. "A les autòpsies s'hi ha d'anar en dejú". El final inesperat ens sorprèn.

Sergi Grau és un mort que no vol estar mort encara que s'entestini a fer-li veure que està equivocant. "Recordi que estic mort". Esther García és la seva vídua..., o no. Albert Gellida és el forense que decideix qui està mort i qui no. I Guillem Cuixart és el treballador de la funerària que no entén què hi fa parlant del funeral del mort que es beu un Martini al seu costat. La decoració sembla un pis del barri i fa la sensació de realitat augmentada. Ens sentim com si estiguéssim de visita. El vestuari és molt reeixit. És una família com moltes altres del barri. Una interpretació molt correcta fa que el text sigui àgil i ràpid. Un text molt divertit i ben construït; curt, perquè Àfrica Ragel no l'ha allargat inútilment. *Postmortem* és una comèdia que condensa en una hora una bona dosi d'humor i deixa molt bon gust.

Alicia Nicolás

La mà del temps

"El temps ha anat passant/ als arbres del carrer, / a les parets de casa, / a la roba penjada als armaris, / a les nostres vides, / que hem volgut compartir." El 29 de setembre, a la Biblioteca del Poblenou Manuel Arranz, la veu melódica de l'Assumpta Bruguera acaronava els versos de Carles Duarte: "Ens hem vestit amb la mateixa veu / i em cal sentir-te a prop, / desarm-me entre les teves mans", i ens els oferia a una sala plena. Poemes que conviden a la reflexió sobre el pas del temps, el desig, la transcendència o l'herència espiritual que rebem dels avantpassats, en plena harmonia amb l'univers i la creació. L'espectacle poètic, organitzat per la Llibreria Etcètera, va comptar amb la interpretació musical de Neus Bonet, que utilitzava el cos, els objectes i la guitarra per fer gronxar la veu de l'Assumpta en l'aire de la sala. Tot plegat amb el suport de les fotografies de Xavier Saragossa. El poeta, assistent a l'acte, va adreçar unes paraules al públic.

Rodolfo del Hoyo

ConnectHort

Hola, amigos, de nuevo!

Os contamos que este mes de octubre pasado se realizó un taller de buenas prácticas hortícolas, donde pudimos seguir adquiriendo conocimientos sobre siembra, asociación de plantas, mantenimiento, gestión de plagas, riego, etc. Aprovechamos la jornada para sembrar gran parte de los vegetales de *tardor* (habas, acelgas, espinacas, bròquil, lechugas, incluso *calçots*, etc.). El taller fué impartido por el experto en permacultura Oriol Ferrando.

Este nuevo curso escolar, repiten su asistencia semanal a Connecthort la escuela Kinder pero ahora lo hacen con muchos más niños. Estamos encantados de verlos cómo disfrutan y aprenden.

Tenemos una nueva caseta muy mona para guardar las mantas del temazcal hecha con maderas recicladas, como no podía ser de otra manera. Si todavía no has probado la ceremonia del temazcal, te animamos a que la pruebes, no te dejará indiferente. Son los domingos por la tarde y te has de apuntar en urbantemazcal@gmail.com

Si todavía no nos conoces, estás superinvitado a venir. Si te apetece probar si esto de cultivar verduras ecológicas es lo tuyo, ya sabes, sólo tienes que pasarte y estaremos encantados de acompañarte.

Búscanos en facebook para estar al día de las actividades.

Hasta pronto, amigos.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona

<http://connecthort.wordpress.com>

Facebook: ConnectHORT

connecthort@gmail.com

Recordem Jordi Canela

El dia 29 d'octubre va morir Jordi Canela i Almirall a l'edat de 39 anys. En Jordi ha estat una persona permanentment activa al nostre barri. Molt vinculat a entitats com l'esplai Movi i, sobretot, als Diables del Poblenou, sempre va participar d'algunes de les activitats més festives i irreverents del Poblenou, com el Sant Pollastre, la kaspera o els versots de la Festa Major. I és que a la vida dels barris també hi cal la gent que es compromet amb l'alegria, la festa

i la transgressió, i així és com en Jordi va participar sempre al barri. Com a AVV volem fer arribar a la Montse, al Lluís, al Carles i a tota la seva família una forta abraçada, gent amb la qual a més ens uneix una profunda relació. També volem fer arribar aquesta abraçada als amics i amigues i a totes les entitats en què va participar. Esperem que la millor forma de recordar-lo sigui fent del Poblenou un barri lliure, reivindicatiu i festiu.

L'1 de juliol va morir en Francisco Luque "Paco", soci de l'Associació de Veïns i de l'Arxiu Històric del Poblenou, també havia col·laborat durant alguns anys a l'Ateneu La Flor de Maig. Era un home de barri per on li agradava molt de passejar i xerrar amb la seva gent, per a qui sempre tenia alguna paraula amable a punt.

atenció individual treball per projectes educació de les emocions
 aprenentatge globalitzat escola multilingüe mètode científic
 atenció a la diversitat treball cooperatiu participació de les famílies
 voluntariat i valors convivència i mediació aprenentatge i servei
 tecnologies de l'aprenentatge i el coneixement sostenibilitat participació i cooperació
 compromís amb l'entorn educació musical i artística educació esportiva

matriculació 2017-2018
 Sessions de presentació a les famílies

Demaneu informació o confirmeu assistència al
 93 225 13 24 / info@voramar.cat

- Famílies interessades en l'Educació Infantil (P3, P4 i P5): dissabtes dies 4, 11 i 18 de febrer de 2017 a les 11:00.
 - Famílies interessades en l'Educació Primària: demanar entrevista a la direcció.
 - Famílies interessades en l'Educació Secundària Obligatoria: dissabte 4 de març de 2017 a les 11:00.

C/ Ramon Turró, 130-138 - 08005 Barcelona
 93 225 13 24 - info@voramar.cat - www.voramar.cat

Seguite-nos

